

1

Čtvrtá Hvízdalova oběť Valerie Mitchellová byla jeho nejmladší, stará patnáct let, osm měsíců a čtyři dny, a zemřela proto, poněvadž zmeškala autobus, vyjíždějící z Easthavenu do Cobb's Marsh v devět čtyřicet večer. Odcházela jako obvykle z diskotéky až v poslední minutě a na parketu byl ještě chumel postav, otáčejících se pod stroboskopickými světly. Vytrhla se Waynevi z pevného sevření, překřikla rytmus odvázané hudby, aby sdělila Shirley jejich plány na příští týden, a odešla z parketu. Poslední, co z Waynea zahlédla, byl jeho vážný poskakující obličej, bizarně pruhovaný červenými, žlutými a modrými světly. Nezdržovala se přezouváním, chňapla na věšáku v šatně bundu a už se řítila po silnici kolem ztemnělých obchodů k autobusovému nádraží. Nešikovná kabelka přes rameno ji tloukla do žeber. Když však zahrnula za roh k nádraží, s hrůzou zjistila, že světla na vysokých sloupech ozařují bledou, tichou prázdnotu, a doběhla na roh právě včas, aby ještě zahlédla, že autobus je už v půli kopce. Jestli mu nebude přát semafor, má Valerie ještě pořád naději, a tak ho začala zoufale dohánět. Vadily jí však lehké střevíčky s vysokými podpatky. Ale na semaforu byla zelená, a tak celá zadýchaná a ohnutá, protože ji chytila křeč, jen přihlížela, jak autobus kodrcá přes vrchol kopce a jako jasně osvětlená loď mizí z dohledu. „Ach ne!“ vykřikla za ním. „Ach bože! Ach ne!“ a ucítila, jak jí v očích štípou slzy vzteku a zděšení.

To je konec. V její rodině určuje pravidla tatínek, pravidla, proti nimž není odvolání a dají se porušit jenom jednou. Po delší debatě a opakovaných prosbách jí dovolili chodit každý týden v pátek večer na diskotéku, kterou pořádal církevní klub mládeže, ale pod podmínkou, že vždycky stihne autobus v devět čtyřicet. Autobus by ji vysadil v Cobb's Marsh u „Koruny

a kotvy“, jenom padesát metrů od jejich domku. V deset patnáct začne tatínek, který sleduje s maminkou v parádním pokoji jedním okem televizi, vyhlížet, kdy už kolem okna s roztaženými záclonami projede autobus. Ať je program nebo počasí jakékoliv, vždycky si natáhne kabát, a nespouští ji z očí, jde jí těch padesát metrů naproti. Od té doby, co norfolkský Hvízdal začal se svými vraždami, má tatínek další ospravedlnění pro mírné tyranizování své rodiny, které, jak si Valerie napůl uvědomovala, pokládá vůči svému jedinému potomkovi za správné a které uplatňuje popravdě řečeno s rozkoší. Hned na začátku byl mezi nimi uzavřen konkordát: „Ty se budeš chovat slušně ke mně, děvenko, a já k tobě.“ Milovala tatínka, i když se ho trochu bála a i když se hrozila jeho zlosti. A teď dojde k jednomu z těch strašných výstupů, při nichž, jak věděla, nemůže doufat v mamčinu pomoc. Bude to konec jejich pátečních večerů s Wayne, Shirl a s ostatní partou. Už teď ji všichni škádlí a litují, že s ní doma zacházejí jako s dítětem. A tohle bude definitivní potupa.

Nejdřív ji v jejím zoufalství napadlo vzít si taxíka a autobus dohnat, ale nevěděla, kde je stanoviště, a neměla dost peněz. To věděla bezpečně. Mohla by se vrátit na diskotéku a zjistit, jestli by se Wayne, Shirl a ostatní z party nemohli složit a půjčit jí tolik, aby to stačilo. Ale Wayne je vždycky švorc a Shirl moc lakomá, a než by je přemluvila a skoulela to s nimi, bylo by pozdě.

Vtom se objevila záchrana. Světla přeskočila znovu na červenu a před ní pomalu zastavovalo auto, jedoucí za třemi dalšími vozy. Ocitla se u otevřeného okýnka, v němž uviděla dvě starší ženy. Chytla se staženého skla a zadýchaně se zeptala: „Nemohly byste mě svízt? Kamkoli směrem na Cobb’s Marsh. Ujel mi autobus, prosím vás.“

Ani to poslední zoufalé slovo řidičkou nepohnulo. Dívala se zamračeně před sebe, pak zavrtěla hlavou a sešlápla spojku. Její spoléčnice zaváhala, podívala se na ni, pak se natáhla dozadu a otevřela zadní dvířka.

„Nastup si. Rychle. Jedeme až do Holtu. Můžeme tě vysadit na křižovatce.“

Valerie si vlezla dovnitř a vůz se rozjel. Aspoň že jedou jejím směrem; za několik minut si vymyslela plán. Od odbočky za Holtem to nemá ani tři čtvrtě kilometru ke křižovatce, kde chytne autobus. Ten kousek k poslední zastávce před „Korunou a kotvou“ klidně dojde a počká na něj. Bude mít spousty času. Autobusu to trvá nejmíň dvacet minut, než se proplete vesnicemi.

Žena sedící za volantem poprvé promluvila. Řekla: „Neměla bys takhle stopovat. Ví tvoje maminka, že jsi venku a co děláš? Dnešní rodiče zřejmě nemají přehled o tom, co dělají jejich děti.“

Blbá stará kráva, pomyslela si Valerie, co jí je do toho, co dělám? Takovou drzost by si nenechala líbit ani od učitele ve škole. Ale skousla rty a potlačila chuť odpovědět něco drzého, což byla její normální reakce na kritiku dospělých. Musí s těma dvěma starejma brécama jet. Bude líp, když je nenaštve. „Mám vždycky stihnout autobus v devět čtyřicet,“ odpověděla. „Táta by mě zabil, kdyby věděl, že jsem stopovala. Taky bych nestopovala, kdybyste byla mužskej.“

„To doufám. A tatínek má naprostou pravdu, že ti to zakazuje. Dnešní doby jsou pro mladé dámy nebezpečné. O tom Hvizdalovi ani nemluvě. Kde vlastně bydlíš?“

„V Cobb's Marsh. Ale v Holtu mám tetu a strejčka. Když mě vysadí na odbočce, tak mě strejček doveze. Bydlej blizoučko. Když mě tam vysadí, tak se mi už nic nemůže stát. Čestně.“ Ta lež jí nepřišla nijak zatěžko a byla i ochotně přijata. Pak už žádná z nich neřekla ani slovo. Valerie seděla a koukala na zátylky dvou šedivých, nakrátko ostříhaných hlav a pozorovala na volantu ruce řidičky, které byly poseté stařeckými skvrnami. Sestry, pomyslela si, jak se tak na ně dívala. Hned prvním pohledem zaznamenala tytéž hranaté hlavy, tytéž pevné brady, tytéž křivky obočí nad úzkostlivýma, zlobnýma očima. Hádalý se,

pomyslela si. Cítila napětí, které se mezi nimi chvělo. Byla ráda, když řidička beze slova dojela na křižovatku, a ona mohla zamumlat díky, vyhrabat se z vozu a dívat se, jak mizí z dohledu. Byly to předposlední lidské bytosti, které ji viděly živou.

Přidřepala si, aby se mohla přezout do praktických střevíců, které nosila na přání rodičů do školy, a byla ráda, že je kabela přes rameno rázem lehčí. Potom se vydala z městečka na odbočku, kde chtěla počkat na autobus. Cesta byla úzká, neosvětlená, lemovaná z pravé strany řadou stromů, které vypadaly na pozadí hvězdnaté oblohy jako černé vystřihovánky, a z levé, po níž šla, úzkým pruhem křovisek a houští, místy tak hustým a tak blízko u cesty, že ji stínil. Až do té chvíle pocítovala jenom nesmírnou úlevu, že všechno dobře dopadne. Přijede tím autobusem. Ale když teď šla v tom přízračném tichu, v němž její lehké kročeje zněly nepřírozeně hlasitě, zmocnila se jí jiná, zákeřnější úzkost a poprvé pocítila, že ji šimrá strach. Jakmile si ho jednou uvědomila, jakmile vzala na vědomí jeho zrádnou moc, strach převládl a přerostl v neúprosnou hrůzu.

Vtom ji začal dojíždět nějaký vůz, který na jedné straně symbolizoval bezpečí a normálnost, ale na druhé představoval hrozbu. Každý věděl, že Hvízdal musí mít vůz. Jak jinak by mohl vraždit v končinách okresu od sebe tak vzdálených, jak jinak by mohl po dokonání svého hrůzného činu uniknout? Couvla do úkrytu keřů, ale jenom tím vyměnila jeden strach za druhý. Vzdula se vlna zvuků, odrazová sklíčka na patnicích na okamžik zazářila a vůz se závanem větru přejel. A pak byla znovu sama ve tmě a tichu. Ale je opravdu sama? Jejích myšlenek se zmocnila představa Hvízdala, pověsti, polopravdy se spojovaly ve strašlivou realitu. Škrtí ženské, zatím zavraždil tři. A pak jim ustříhl chlupy a nacpal jim je do pusy, z které jim vyčuhovaly jako sláma 5. listopadu z Guye Fawkesa. Kluci ve škole na to dělají vtipy a hvízdají v úschovně kol podobně, jak prý hvízdá on nad mrtvolami svých obětí. „Hvízdal tě dostane,“ volali za ní. Může být kdekoliv. Vždycky se přikrade za noci. Může být

i tady. Měla chuť plácnout sebou na zem a přitisknout se tělem k měkké, voňavé půdě, zacpat si uši a zůstat nehybně ležet až do rána. Podařilo se jí však strach ovládnout. Musí se dostat na křižovatku a chytit autobus. Donutila se vyjít ze stínů a co nejnepříjemněji pokračovat v cestě.

Byla v pokušení dát se do běhu, ale podařilo se jí tomu odolat. Ten tvor, člověk nebo zvíře, co se krčí v podrostu, už cítí její strach a jenom čeká, až ona propadne panice. Nato se ozve praskot lámajících se křovisek, dupot a Valerie ucítí na krku jeho horký dech. Musí pokračovat v chůzi, rychle, ale tiše, držet kabelu těsně na boku, skoro nedýchat a oči upírat kupředu. A jak šla, tak se modlila: „Pane Bože, prosím tě, nech mě dostat se bezpečně domů, a já už nikdy nebudu lhát. Vždycky odejdu včas. Pomož mi dostat se bezpečně na křižovatku. Dej, aby ten autobus přijel co nejdříve. Ach Bože, prosím tě, pomoz mi.“

A pak jakoby zázrakem byla její modlitba vyslyšena. Zničehonic uviděla asi třicet metrů před sebou ženu. Nepoložila si otázku, jak se mohla ta hubená, pomalu jdoucí postava tak záhadně zničehonic zhmotnit. Stačilo, že je tam. Když se zrychlenými kroky přiblížila, uviděla pod naraženým baretem ohon dlouhých světlých vlasů a něco, co vypadalo jako trenčkot s páskem. A po jejím boku poslušně klusal – což Valerii uklidnilo nejvíc – malý černobílý pejsek s křivýma nohama. Dojdou na křižovatku spolu. Třeba chce ta dívka chytit stejný autobus. Valerie div že nahlas nevykřikla: „Už jdu! Už jdu!“ a dala se do běhu, uhánějíc do bezpečí a za ochranou jako dítě do maminy náruče.

Žena se sehnula a pustila psa z vodítka. Jako by splňoval nějaký příkaz, vklouzl do houštin. Žena se rychle ohlédlá, nato zůstala stát a čekala, natočená k Valerii zády, s vodítkem v pravé ruce. Valerie se na čekající záda takřka vrhla. A pak se žena pomalu otočila. Byla to vteřina naprosté, ochromující hrůzy. Valerie uviděla bledý, napjatý obličej, který nebyl vůbec ženský, s prostým, vlídným, takřka omluvným úsměvem a s planoucíma ne-

milosrdnýma očima. Valerie otevřela pusu a chtěla vykřiknout, ale nebyla tu naděje, a kromě toho byla ochromená děsem. Kolem hlavy se jí mihla smyčka vodítka, zadržla se a odtáhla ji z cesty do stínu keřů. Valerie cítila, jak se propadá časem, prostorem, nekonečnou hrůzou. A už se nad ní skláněl rozpálený obličej a ona ucítila alkohol, pot a strach, který byl stejně velký jako ten její. Paže jí vylítly vzhůru a bezmocně zamávaly ve vzduchu. A pak jí začal praskat mozek a z hrudníku, v němž jí jako velký rozvíjející se červený květ rostla bolest, se vydral bezhlasý, bezeslovný výkřik: „Mami! Mami!“ A nato hrůza zmizela a s ní i bolest a zůstala jenom milosrdná, vše smazávající temnota.

2

Čtyři dny nato dodiktoval náčelník kriminálky Adam Dalgliesh v New Scotland Yardu své sekretářce poslední poznámku, vybral přihrádku s došlou poštou, zamkl zásuvku psacího stolu, nastavil kombinaci trezoru a byl připravený na čtrnáctidenní dovolenou na norfolkském pobřeží. Už měl odjet dávno a byl na ni také zralý. Ta dovolená však nebyla jen terapeutická záležitost. V Norfolku čekají všelijaké věci, které musí vyřídit. Před dvěma měsíci zemřela jeho teta, jeho poslední žijící příbuzná, která mu odkázala své jmění a přestavěný větrný mlýn v Larksokenu na severovýchodním pobřeží Norfolku. Jméno bylo nečekaně veliké a přinášelo s sebou určitá ještě nevyřešená dilemata. Mlýn nebyl tak onerózní odkaz, ale i ten byl spojený s problémy. Adam Dalgliesh měl pocit, že v něm potřebuje týden nebo dva bydlet, než se s definitivní platností rozhodne, jestli si ho ponechá na příležitostné dovolené nebo ho prodá či ho za nominální cenu přenechá norfolkské Společnosti větrných mlýnů, která, jak věděl, se zabývá uváděním větrných mlýnů zpátky do chodu. A pak tam jsou rodinné papíry a tetiny knihy, zvlášť její

bohatá ornitologická knihovna, na kterou je zapotřebí se podívat, roztrždit ji a rozhodnout, kam s ní. Tohle byly úkoly radostné. Už jako chlapec nerad trávil prázdniny úplně bezúčelně. Nevěděl, z jakých dětských pocitů provinění nebo domnělé odpovědnosti vyrostl ten podivný masochismus, který se mu ve středním věku vrátil se zesílenou autoritativností, ale byl rád, že bude mít v Norfolkku co dělat, v neposlední řadě proto, že věděl, že ta cesta je svým způsobem útěk. Po čtyřech letech odmlčení vydal novou knihu veršů „Nezodpovězený případ a jiné básně“, které se dostalo značného a až překvapivě vlídného přijetí od kritiky a ještě většího zájmu u veřejnosti, který, což ho už tolik nepřekvapovalo, snašel mnohem hůř. Poté, co se některé případy vražd, jež vyřešil, příliš rozkřikly, zaměřovalo se tiskové oddělení metropolitní policie na to, aby ho chránilo před příliš velkou publicitou. Ještě si docela nezvykl na značně odlišné priority svého vydavatele, a tak byl upřímně řečeno rád, že má výmluvu, proč se jim chce vyhnout, aspoň na pár týdnů.

S inspektorkou Kate Miskinovou, která právě pracovala na jednom případě, se už rozloučil. Kate dočasně zastupovala Dalglieshova nejbližšího podřízeného ve zvláštním oddělení, vrchního inspektora Massinghama, který toho času pobýval v doplňovacím velitelském kurzu na Vysoké škole policejní v Bramshillu, což byl další stupínek na jeho cestě k vytouženému titulu vrchního konstábla. Dalgliesh zašel do její kanceláře a nechal jí tam lístek se svou prázdninovou adresou. Místnost byla jako vždycky obdivuhodně uklizená, stroze účelná, ale přitom ženská; její stěny oživoval jediný obraz, jeden z Katiiných abstraktních olejů, kompozice vířících hnědých odstínů, zvýrazněných jedinou ostře zelenou šmouhou, obraz, který se Dalglieshovi líbil pokaždé víc než předešle. Na jinak prázdném stole stála jenom vázička s fréziemi. Najednou k němu dolehla jejich vůně, zpočátku neznatelná, a zesílila podivný dojem, že v té kanceláři je víc z Katiiny osobnosti, než když v ní sedí a pracuje. Položil papír přesně doprostřed čisté sací podložky, a když za sebou s ja-

kousi, jak se zdálo, zbytečnou jemností zavíral dveře, tak se usmál. Pak už mu zbývalo jenom strčit hlavu do dveří detektivů, říct slovo na rozloučenou, a byl na cestě k výtahu.

Když už se dveře výtahu zavíraly, ozvaly se utíkající kroky, veselý výkřik a do výtahu skočil Manny Cummings. Jen taktak unikl zavírajícím se ocelovým čelistem. Jako obvykle se zdálo, že jím zmítá vítr takřka despotické energie, která je příliš velká, než aby se vešla do čtyř stěn výtahu. Mával velkou hnědou obálkou. „To jsem rád, že jsem vás chytil, Adame. Zdrháte do Norfolkku, že? Jestli norfolkská kriminálka náhodou dopadne Hvízdala, tak se na něj podívejte za mě, ano, a zjistěte, jestli to není ten náš chlápek z Battersea.“

„Ten škrtič z Battersea? Je to pravděpodobné, když vezmeme v úvahu dobu a způsob? O tom se přece nedá vážně uvažovat.“

„Je to silně nepravděpodobné, ale Strejda není nikdy šťastnej, dokud neobrátíme každý kámen a nepropátráme každou cestičku. Dal jsem si pro všechny případy dohromady několik detailů a identikitů. Jak víte, máme popis několika lidí. A oznámil jsem Rickardsovi, že budete na jeho písečku. Pamatujete na Terryho Rickardse?“

„Pamatuju.“

„Zřejmě je z něj už vrchní inspektor. V Norfolkku se mu vede líp, než kdyby byl zůstal u nás. A prý se oženil, takže je dnes možná trochu měkčí. Podivný exemplář.“

„Na jeho písečku budu,“ odpověděl Dalglish, „ale v jeho týmu díkybohu ne. A jestli opravdu dopadnou Hvízdala, proč bych vás měl připravovat o výlet na venkov?“

„Já venkov nenávidím a roviny jsou mi obzvlášť odporné. Myslete na to, co státních peněz ušetříte. Přijedu tam dolů – nebo je to nahoru? – jestli bude stát za to se na něj podívat. Jste moc laskavý, Adame. Přēju vám hezkou dovolenou.“

Jenom Cummings mohl mít tu drzost. Ale žádost sama o sobě, ke kolegovi, který je služebně starší jen o několik měsíců, a navíc pořád káže o spolupráci a rozumném omezování výda-

ju, je rozumná. A není pravděpodobné, že jeho dovolená bude přerušena nutností podívat se, třeba jen zběžně, na Hvízdala, proslulého norfolkského zabijáka, ať už živého nebo mrtvého. Rádí už patnáct měsíců a jeho poslední oběť – Valerie Mitchellová – je jeho čtvrtá. Takovéhle případy bývají bez výjimky těžké, užírají čas a člověk je z nich zoufalý, poněvadž při nich často záleží spíš na štěstí než na správném postupu při vyšetřování. Jak scházel po rampě k podzemnímu parkovišti, podíval se na hodinky. Za tři čtvrtě hodiny bude na cestě. Ale nejdřív si musí ještě odbýt tu záležitost u svého nakladatele.

3

Výtah firmy Herbe & Illingworth na Bedford Square byl takřka stejně starobylý jako jejich dům, monument zatvrzelého zalíbení firmy v zašlé eleganci i poněkud excentrické pasivitě, za níž se skrývala průbojnější politika. Když byl Dalgliesh za celé série znepokojivých přískoků unášen vzhůru, uvažoval, že úspěch, i když připustíme, že je mnohem příjemnější než neúspěch, doprovázejí i nevýhody. Jednu z nich zosobňoval Bill Costello, vedoucí oddělení pro styk s veřejností, který na něj čekal v klaustrofobické kanceláři ve čtvrtém poschodí.

Změny jeho osudu jakožto básníka se časově shodovaly se změnami firmy. Pánové Herbe a Illingworth pořád ještě existovali jako jména vytištěná nebo vytlačená na obálkách knih pod starobylou, elegantní firemní tiráží, ale nakladatelství už patřilo mnohonárodní korporaci, která nedávno ke konzervám, k cukru a textiliím přidala i knihy. Starý Sebastian Herbe prodal jedno z mála londýnských nakladatelství, jež ještě patřilo nějakému jedinci, za osm a půl milionu a hbitě se oženil s překrásnou zástupkyní vedoucího propagačního oddělení, která s jistými obavami, ale s moudrým ohledem ke své budoucnosti počkala, až bude obchod uzavřený, a pak vyměnila statut novopečené

milenky za stav manželky. Herbe zemřel do tří měsíců, což vyvolalo mnoho lascivních poznámek, ale málo lítosti. Sebastian Herbe byl celý svůj život opatrný, konvenční člověk, který si nechával excentricnost, imaginaci a občasné riziko pro své nakladatelství. Třicet let žil jako věrný manžel bez fantazie. Dalgliesh uvažoval, že když někdo žije takřka sedmdesát let v poměrně bezúhonné konvenčnosti, tak to nejspíš odpovídá jeho nátuře. Herbe nezemřel ani tak na sexuální vyčerpanost, pokud jsme toho názoru, že je to po lékařské stránce tak věrohodné, jak by se rádi domnívali puritáni, spíš podlehl smrtelné nákaze módními sexuálními mravy.

Nové vedení své básníky silně podporovalo, snad pohlíželo na seznam knih poezie jako na cennou protiváhu vulgárnosti a mírné pornografičnosti svých nejúspěšnějších romanopisců, jež vydávalo s nesmírnou péčí a ve vynikajících úpravách, jako kdyby elegantní přebal a grafická úprava stačily pozvednout naprostou komerční banalitu na literaturu. Bill Costello, který byl minulý rok jmenován vedoucím propagace, nenahlížel, proč by monopol na imaginativní propagaci poezie měla mít firma Faber & Faber, a navzdory zvěstem, že sám v životě nepřečetl jediný moderní verš, dokázal úroveň edice poezie pozvednout. Pokud jde o verše, spočíval jeho jediný zájem v tom, že byl prezidentem Klubu McGonagall, jehož členové se scházeli každé první úterý v měsíci v jedné londýnské hospodě, kde pojídali proslulé steaky a ledvinkový pudink paní hostinské, konzumovali úctyhodné množství pitiva a recitovali si nejkomičtější výplody britských básníků, které pokládali za nejhorší. Jeden kolega básník to Dalglieshovi vysvětlil po svém: „Ten ubožák musí přečíst tolik nesrozumitelných moderních veršů, že se nemůžete divit, když pak tu a tam potřebuje dávku srozumitelných nesmyslů. To je něco, jako když si věrný manžel občas terapeuticky odleví v místním bordelu.“ Dalgliesh považoval tu teorii za důmyslnou, ale nepravděpodobnou. Neexistoval důkaz, že by Costello přečetl aspoň jeden z veršů, jež tak

vytrvale propagoval. Svého nejnovějšího kandidáta na slávu ve sdělovacích prostředcích pozdravil se směsí zarputilého optimismu a mírných obav, jako by věděl, že má před sebou tvrdý oříšek k rozlousknutí. Jeho drobný, poněkud zasněný dětský obličej podivně kontrastoval s jeho postavou Billyho Huntera. Jeho hlavním problémem zřejmě bylo rozhodnutí, má-li nosit pásek nad nebo pod panděrem. Nosit ho nad naznačuje prý optimismus, pod je známkou malomyslnosti. Ten den mu visel jen kousínek nad šourkem, hlásaje pesimismus, který následující rozmluva jen potvrdila.

Dalgliesh nakonec rozhodně prohlásil: „Ne, Bille, nesnesu se padákem na stadion ve Wembley, v jedné ruce knihu a v druhé mikrofon. Ani nebudu konkurovat hlasatelům na nádraží Waterloo a vyřvávat své verše na cestující. Těm chudákům jde jen o to, aby nezmeškali vlak.“

„To už tady bylo. To je stará vesta. A to s tím stadionem ve Wembley je nesmysl. Nemám ponětí, kde jste to sebral. Ne, poslyšte, chci vám říct něco opravdu zajímavého. Mluvil jsem s Colinem McKayem. Je do toho celý pryč. Chceme si najmout jednoposchodový autobus a sjezdit celou Anglii. No, aspoň takový kus Anglie, jaký se dá za deset dní sjezdit. Řeknu Clare, aby vám ukázala návrh a plán.“

„Něco jako autobus, který podniká politickou kampaň,“ odpověděl Dalgliesh vážně. „Plakáty, hesla, ampliony, balonky.“

„Když lidem předem neoznámíme, že přijedeme, nemá smysl něco takového podnikat.“

„Však se to dovedí, když bude na palubě Colin. Jak ho chcete udržet ve střízlivém stavu?“

„Je to výborný básník, Adame. Velice vás obdivuje.“

„Což ještě neznamená, že by mě na tu cestu uvítal jako kompaňona. Jakže tomu chcete říkat? Básníková cesta? V Chaucerových šlépějích? Verše na kolečkách – nebo je to moc lacině básnivé? Poetický autobus! To má aspoň tu výhodu, že je to jednoduché.“